

## Механічний принц. Пекельні пристрої. Книга 2

**КУПИТИ**

У магічному світі вікторіанського Лондона Тесса Ґрей нарешті знаходить прихисток серед тіньових мисливців. Але безпека виявляється оманливою: у Клаві назріває змова, і Шарлотту, захисницю дівчини, прагнуть усунути від керівництва Інститутом. Якщо Шарлотта втратить посаду, Тесса опиниться на вулиці й стане легкою здобиччю для таємничого Магістера, який прагне використати її сили задля своїх темних планів.

Разом із вродливим, але саморуйнівним Віллом та безмежно відданим Джемом Тесса дізнається, що війна Магістера проти тіньових мисливців має глибоко особисті причини. Він звинувачує їх у давній трагедії, яка зруйнувала його життя. Щоб розгадати таємниці минулого, трійця вирушає в подорож: від оповитого туманом Йоркширу до маєтку, де чатують невимовні жахи; від лондонських нетрів до зачарованої бальної зали, де Тесса дізнається, що правда про її походження значно моторошніша, ніж вона уявляла. Коли механічна істота переказує Віллові застереження, друзі розуміють, що Магістерові відомий кожен їхній крок, а отже — в Інституті зрадник.

Серце Тесси дедалі сильніше тягнеться до Джема, та водночас її не полишає туга за Віллом, навіть попри його похмурість. Але й у Віллові щось змінюється — стіна, яку він звів навколо себе, починає руйнуватися. Чи може пошук Магістера звільнити хлопця від його таємниць і дати Тессі відповіді: хто вона й задля чого народилася?

Однак коли небезпечні пошуки Магістера й правди наражають друзів на нові ризики, Тесса дізнається, що любов, переплетена з брехнею, здатна понівечити навіть найчистіше серце.

## Пролог

### Мертвий вигнанець

Густий туман притлумлював звуки й видимість. Коли він трохи розступився, Вілл Герондейл побачив слизьку й мокру від дощу темну вулицю, що тягнулася вгору, і вловив голоси мертвих.

Не всі тіньові мисливці могли чути привидів, якщо ті самі не воліли бути почутими. Та Вілл один із небагатьох, хто мав таку здатність. Коли він наблизився до старого кладовища, їхні голоси — стогони та благання, гарчання й плач — злилися в єдиний уривчастий хор. Це не мирне місце поховання, але Вілл знав про це. Хлопець не вперше завітав на кладовище «Кросс-Бонс» неподалік від Лондонського мосту. Він спробував зробити все, щоб заблокувати звуки: втягнув плечі так, що комір затуляв вуха, й опустив голову, дозволивши дрібному дощу намочити своє чорняве волосся.

Вхід до цвинтаря розташовувався посеред кварталу - пара кованих воріт, вмурованих у високу кам'яну стіну. Проминаючи їх, кожен сьогосвітець бачив лише клопоть зарослої землі, що колись був частиною безіменного саду. Як Вілл наблизився до воріт, з туману виникло те, що ніколи не відкрилося б очам сьогосвітців, — масивне бронзове стукало у формі руки з кощавими, ніби в скелета, пальцями. Скривившись, Вілл простягнув до стукала руку в пальчатці й опустив його раз, вдруге, втретє, і глухе гупання луною прорізало ніч.

За воротами клубочилась імла, ніби випаровувалася з ґрунту, запинаючи мерехтіння кісток на голій землі. Туман поволі густішав, мінився моторошним синім сяйвом. Вілл поклав руки на решітку воріт; холод металу просочився крізь пальчатки, пронизав до кісток, і хлопець затремтів. Він відчув дещо більше, ніж звичайну холоднечу. Коли привиди підіймалися, вони черпали енергію з усього довкола, висмоктуючи з повітря кожну децицію тепла. Волосся на потилиці Вілла стало дибки, і синюватий туман повільно набув форми старої жінки з похиленою головою, вбраної в пошарпану сукню та білий фартух.

— Привіт, Мол, — сказав Вілл. — Маєш сьогодні особливо гарний вигляд, якщо можна так сказати.

Привид підвів голову. Стара Моллі — могутній дух, один із найсильніших, яких доводилося зустрічати Віллові. Навіть світло місяця, що пробивалося крізь просвіт у хмарах, не зробило її постаті прозорою. Примара була повнотіла; жовтувато-сіре волосся, скручене в джгут, лежало на одному плечі, грубі червоні руки впиралися в стегна. Лише очниці порожні, а в їхній глибині мерехтіло двійко блакитних вогників.

— Вільям 'ерондейл, — проказала вона. — Що ж ти так швидко повернувся?

Моллі рушила до воріт з особливою плинністю, притаманною лише примарам. Її ноги були босими й брудними попри те, що геть не торкалися землі.

Вілл притулився до воріт.

— Скучив за твоїм гарненьким личком.

Примара всміхнулася, вогники очей замерехтіли яскравіше, і під напівпрозорою шкірою хлопець розгледів череп. Над його головою хмари знову найшли одна на одну, затуляючи місяць. Вілл замислився, що ж такого зробила Стара Моллі, щоб її поховали тут, далеко від освяченої землі. Більшість страждених голосів у цьому місці належали привидам повій, самогубців і мертвонароджених — усім вигнанцям, які не могли бути поховані на церковному кладовищі. Хоча Моллі зуміла навіть у цій ситуації знайти для себе нічогеньку вигоду, тож, можливо, вона й сама не проти.

Примара захихотіла.

— Що ж ти хтів, юний тіньовий мисливцю? Отруту малфаса? Є в мене кіготь демона-маракса, відполірований до блиску, отрута на кінчику геть невидима...

— Ні, — урвав її Вілл. — Не це мені потрібно. Я шукаю демонічний порошок фораї, дрібно змелений.

Моллі повернула голову вбік і сплюнула цівку блакитного вогню.

— І нашо такому ладному юнаку такі речі?

Вілл лише подумки зітхнув; протести Моллі були невіддільною частиною процесу торгів. Магнус уже не раз відправляв Вілла до Старої Мол: то по

чорні смердючі свічки, що прилипали до шкіри, наче смола, то по кістки ненародженої дитини, а то й по мішечок з очима фейрі, кров з якого заляпала хлопцеві всю сорочку. Проти всього цього демонічний порошок фораї здавався значно приємнішою річчю.

— Гадаєш, я дурепа? — продовжила Моллі. — Се ж пастка, га? Ти, нефіліме, хочеш упіймать мене на продажі таких речей — і гаплик тоді Старій Мол.

— Ти вже мертва, — Вілл намагався не виказувати роздратування. — Не знаю, що ще міг би заподіяти тобі Клав.

— Пхах, — порожні очі спалахнули. — В'язниці Мовчазних Братів під землею, де старіють не лише живі, а й мертві. Тобі ж відомо це, тіньовий мисливцю.

Вілл здійняв руки.

— Жодних пасток, стара. Ти, звісно ж, чула поголоски, що ширяться Нижньосвіттям. Клав зараз має інші клопоти, крім полювання на привидів, які торгують демонічними порошками та кров'ю фейрі, — хлопець нахилився. — Я добре заплачу, — він витягнув із кишені батистовий мішечок і підняв у повітря. Пролунав дзенькіт, ніби бряжчання монет. — Вони всі пасують твоєму опису, Мол.

На мертвому обличчі примари проступив жадібний вираз, і вона втілилася в плоть достатньо, щоб забрати у Вілла мішечок. Занурила в нього руку й витягла звідти повну жменю пернів — золотих обручок, кожна з яких оздоблена «любов-ним вузлом». Стара Мол, як і багато привидів, завжди шукала певний талісман, отой загублений шматочок свого мину-лого, який нарешті дозволив би їй померти, якір, що тримав у пастці у світі живих. У її випадку це була обручка. Магнус розповідав Віллові, що подекують, ніби справжня обручка Мол давно зникла, похована на мулистому дні Темзи, але стара й досі хапалася за кожен мішечок зі знайденими каблучками з надією, що одна з них виявиться її. Поки цього не сталося.

Мол вкинула перні назад у мішечок, який зник десь на примарному тілі жінки, а натомість простягнула Віллові малесенький згорток із порошком. Хлопець сховав його в кишеню піджака. Тієї самої миті примара замерхтіла й почала танути.

— Стривай, Мол. Мені потрібно ще дещо.

Обриси примари мінилися: жадібність на її обличчі боролася з нетерплячістю і зусиллями, яких їй доводилося докладати, щоб залишатися видимою. Врешті вона буркнула:

— Гараздоньки. І що ж іще ти хош?

Вілл завагався. По це Магнус його не посилав; цього він потребував для себе.

— Любовне зілля...

Стара Мол аж завищала від сміху.

— Тобто приворотне зілля? Для Вілла 'ерондейла? Не в моїх правилах відмовляться від прибутку, але чоловікові з твоєю зовнішністю приворотного зілля не треба, і це факт.

— Ні, — відповів Вілл з ноткою відчаю в голосі, — я шукаю щось протилежне — те, що змогло б покласти край закоханості.

— Відворотне зілля? — Мол, здавалося, це досі розважало.

— Може, щось на кшталт байдужості? Незацікавленості?

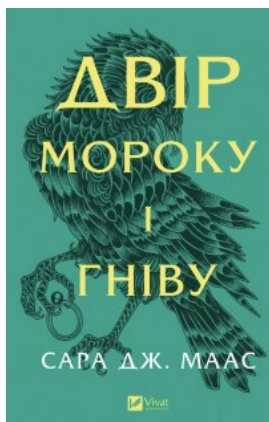
Мол пирснула, напрочуд людяно, як на примару.

— Не хочеться казати тобі, нефіліме, але коли хош, щоб дівчина тебе зненавиділа, є простіші способи довести до цього. Тобі не потрібна моя допомога з бідолахою.

Із цими словами вона зникла, розвіявшись туманом серед могил. Вілл поглянув їй навздогін і зітхнув.

— Не для неї, — проказав собі під носа, хоча його ніхто й не чув, — для мене... — і прихилився головою до холодних залізних воріт.

## Рекомендована література



Двір мороку і гніву.  
Книга 2



Біологія поведінки.  
Причини доброго і поганого в нас



Війна двох королів



Бріджертони. Віконт,  
який мене кохав

Тисяча осяйних сонць



Буря війни. Книга 4

Перейти до категорії  
**Фентезі**

**ridmi**  
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

**КУПИТИ**